Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 3. Warszawa, dnia 28 lutego 1933 r. **Rok XVI.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu“, zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.“

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 20 lutego Nr. 10 Rok 1933

Poz. 62. Ustawa z dnia 25 stycznia 1933 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami.

Art. 1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 265) ulega następującym zmianom:

1) w art. 2 w punkcie 1 zastępuje się wyraz: „groby" wyrazem „groty";

2) w art. 17 skreśla się po wyrazie „zabytkom" przecinek oraz wyrazy: „należącym do osób, wymienionych w art. 13", a wstawia się po wyrazie „muzeów" przecinek oraz wyraz „archiwów";

3) w art. 20 w ust. 2 w punkcie 1 zastępuje się wyrazy: „dni 3" wyrazem „miesiąca";

4) w art. 21 dodaje się cztery nowe ustępy w brzmieniu:

„Zezwolenie udzielone być może bądź na wywóz na stałe, bądz na wywóz czasowy. Opłata stemplowa za zezwolenie na wywóz zabytku na stałe wynosi:

przy wartości zabytku do 10.000 zł — 15% szacunku,

przy wartości zabytku do 20.000 zł — 17% szacunku,

przy wartości zabytku do 50.000 zł — 20% szacunku,

przy wartości zabytku do 100.000 zł — 22% szacunku,

przy wartości zabytku ponad 100.000 zł — 25% szacunku.

Podstawę wymiaru stanowi suma szacunkowa, zadeklarowana przez ubiegającego się o zezwolenie na wywóz. Jeżeli zadeklarowana suma szacunkowa, zdaniem władzy konserwatorskiej I instancji, wynosi mniej, niż wartość sprzedażna zabytku, a wezwanie wystosowane do strony, aby zadeklarowała kwotę, zgodną z zapatrywaniem władzy konserwatorskiej, pozostało bez skutku mimo upływu dwóch tygodni od doręczenia wezwania, to władza konserwatorska I instancji ustala wartość zabytku na podstawie oceny jednego lub więcej rzeczoznawców, powołanych według własnego uznania. Strona ponosi koszty tej oceny, jeżeli wartość, ustalona na podstawie opinji rzeczoznawczej, przewyższa wartość podaną przez stronę, więcej niż o trzecią część.

W razie udzielenia zezwolenia na wywóz czasowy zabytku pobrana być może kaucja w wysokości opłaty za wywóz zabytku na stałe. Kaucja ta ulega zwrotowi po stwierdzeniu powrotu zabytku z poza granic Państwa Polskiego.

Skarbowi Państwa przysługuje prawo przymusowego wykupu zabytku, zgłoszonego do wywozu na stałe, w przeciągu 3 miesięcy od daty zgłoszenia za cenę szacunkową, zadeklarowaną przez ubiegającego się o zezwolenie na wywóz";

5) w art. 40 wstawia się po wyrazie: „muzeów" wyrazy: „lub archiwów" oraz dodaje się dwa nowe ustępy w brzmieniu:

„Winny nieprzywiezienia w terminie, ustalonym w zewoleniu na czasowy wywóz, zpowrotem do kraju zabytku, wywiezionego czasowo poza granice Państwa Polskiego, ulegnie karze aresztu do trzech miesięcy lub karze grzywny do 5.000 zł. Nodto należy orzec na rzecz Skarbu Państwa karę pieniężną, równającą się wartości zabytku, oraz utratę kaucji (art. 21), jeżeli była pobrana.

Wartość wywiezionego zabytku, jeżeli nie była już ustalona przy udzieleniu zezwolenia na wywóz czasowy, ustala władza konserwatorska II instancji";

6) po art. 43 dodaje się nowy art. 43a) o brzmieniu następującem:

„Karom, przewidzianym w art. 35-43, ulegają również winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia w stosunku do przedmiotów, których wartość zabytkowa nie została jeszcze stwierdzona orzeczeniem władzy konserwatorskiej, jeżeli ze względu na cechy artystyczne, kulturalne, historyczne, archeologiczne lub paleontologiczne zabytkowy charakter przedmiotu nie ulegał dla nich wątpliwości".

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Ministrowi Sprawiedliwości oraz Ministrowi Spraw Wewnętrznych we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie piętnastego dnia po dniu ogłoszenia.

Poz. 63. Ustawa z dnia 25 stycznia 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Poz. 64. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1933 r. o zmianie granic miasta Gdyni w województwie pomorskiem.

Poz. 65. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1933 r. o zniesieniu obszarów dworskich Sołacz i Golęcin w powiecie i województwie poznańskiem.

Poz. 66. Rozporządzenie Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 3 września 1932 r. w sprawie zmiany ustawy (statutu) Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.

Poz. 67. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 listopada 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu w sprawie zmian w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 marca 1928 r. o ostrzeżeniach (adnotacjach) hipotecznych przewidzianych ustawą o wykonaniu reformy rolnej.

Na podstawie cz. 2 art. 19 i art. 96 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) i art. 34 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 marca 1928 r. wydanem w porozumieniu z Ministrami Reform Rolnych, Rolnictwa i Skarbu o ostrzeżeniach (adnotacjach) hipotecznych, przewidzianych ustawą o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 447) czyni się następujące zmiany:

1) w § 4 i w ust. 2 § 9 skreśla się wyraz: „okręgowego";

2) w ust. 3 § 5 i w § 7 kilkakrotnie użyty wyraz: „okręgowy" zastępuje się wyrazem: „powiatowy";

3) w § 8 wyrazy: „przez urząd ziemski lub Państwowy Bank Rolny" zastępuje się wyrazami: „na koszt i niebezpieczeństwo właściciela lub instytucji do parcelacji upoważnionej".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 68. Oświadczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1933 r. o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na wejście w życie na obszarze województwa śląskiego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 roku. Prawo górnicze.

Poz. 69. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 stycznia 1933 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o nadzorze państwowym nad buhajami.

Na podstawie art. 34 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybie postępowania w zakresie administracji rolnictwa i rebuhajami (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 868) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 868) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) oraz wynikających z rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 314) i z dnia 21 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 480).

Załącznik do obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 stycznia 1933 r. (poz. 69).

USTAWA

z dnia 28 października 1925 r.

o nadzorze państwowym nad buhajami.

Art. 1.

Pokrywanie cudzych krów i jałówek dozwolone jest tylko buhajami, uznanemi pod względem indywidualnym i rasowym za odpowiednie do celów hodowlanych dla danego okręgu hodowlanego.

Określenie cech, jakie pod względem indywidualnym i rasowym winny posiadać buhaje, uznane za odpowiednie do celów hodowlanych, należy do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych po zasięgnięciu opinji właściwej izby rolniczej, lub w razie jej braku — działających na danym obszarze społecznych organizacyj rolniczych, których statuty zawierają postanowienia, przewidujące działalność na polu popierania hodowli zwierząt, a które Minister Rolnictwa i Reform Rolnych do wydawania tych opinij powoła.

Art. 2.

O uznaniu buhajów za odpowiednie do celów hodowlanych pod względem indywidualnym i rasowym orzekają specjalne komisje kwalifikacyjne.

Od orzeczeń komisyj kwalifikacyjnych służyć będzie odwołanie do komisyj kwalifikacyjnych odwoławczych.

W skład każdej komisji kwalifikacyjnej winien wejść lekarz weterynaryjny.

Skład komisyj, sposób ich postępowania oraz tryb odwołań od orzeczeń komisyj kwalifikacyjnych określi rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Wojewoda określa teren działania poszczególnych komisyj.

Art. 3.

Właściciel lub posiadacz buhaja, uznanego za odpowiedniego do celów hodowlanych, otrzyma od właściwej komisji kwalifikacyjnej bezpłatne świadectwo uznania, dające mu prawo do pokrywania takim buhajem cudzych krów i jałówek na

przeciąg najwyżej jednego roku dla danego okręgu hodowlanego (art. 1 ust. 1).

Świadectwo uznania może być cofnięte przed upływem jego ważności, o ile buhaj okaże się w ciągu roku niezdatny do rozpłodu.

Art. 4.

Koszty uznawania buhajów za odpowiednie do celów hodowlanych ponosi właściwa izba rolnicza, a na obszarach, na których nie są czynne izby rolnicze, właściwe związki samorządu terytorjalnego.

Art. 5.

Pasanie wspólne buhajów, nieuznanych za odpowiednie do celów hodowlanych, z cudzemi krowami i jałówkami, należącemi do różnych właścicieli, jest wzbronione.

Art. 6.

Właściwe organa samorządu terytorjalnego (gminy oraz powiatowe związki samorządowe) obowiązane są zapewnić miejscowym rolnikom konieczną ilość buhajów, uznanych za odpowiednie do celów hodowlanych w danym okręgu hodowlanym. O ilości buhajów, potrzebnej dla poszczególnych gmin, rozstrzygają właściwe organa wykonawcze samorządu powiatowego na podstawie opinji właściwej izby rolniczej, lub w braku izby rolniczej — społecznych organizacyj rolniczych, wymienionych w art. 1 ust. 2 niniejszej ustawy.

Art. 7.

Koszty, związane z zapewnieniem miejscowym rolnikom buhajów oraz ich utrzymaniem, ponoszą powiatowe związki samorządu terytorjalnego w wysokości 25% ogólnej sumy kosztów, Państwo w wysokości 10% tejże sumy kosztów z budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych oraz zainteresowane gminy w wysokości 65% sumy tychże kosztów.

Gminy sąsiadujące, lub gminy, mające małe ilości krów i jałówek, mogą się łączyć celem wspólnego kupna i utrzymania buhajów.

Zarząd gminy (magistrat miasta) winien ustanowić opłatę za stanowienie krów i jałówek gminnemi buhajami w wysokości, potrzebnej na pokrycie wydatków, połączonych z kupnem i utrzymaniem takich buhajów.

Na zakup i utrzymanie buhajów gminnych (art. 6) winna być wstawiona odpowiednia kwota do budżetu samorządu powiatowego oraz do budżetu gminy wiejskiej lub miejskiej.

Jeżeli gmina lub powiatowy związek samorządowy nie wstawią kredytu na ten cel do swego budżetu, wówczas właściwa władza nadzorcza wstawi do budżetu danej gminy lub powiatowego związku samorządowego odpowiedni kredyt przymusowo.

Art. 8.

a) Winny pokrywania cudzych krów i jałówek buhajem, nieuznanym za odpowiedniego do celów hodowlanych, bez względu na to, czy pokrycie nastąpiło bezpłatnie, czy za opłatą.

b) Winny wspólnego pasania buhaja w wieku powyżej 10 miesięcy, nieuznanego za odpowiedniego do celów hodowlanych, z cudzemi krowami, względnie jałówkami (art. 5) —

karany będzie w drodze administracyjnej grzywną do 5 złotych.

Przy powtarzających się przekroczeniach kara będzie wymierzana dwukrotnie od wyżej wymienionej.

Dochód z grzywien wpływać będzie do właściwej gminy na zakupno buhajów gminnych.

W razie wydania orzeczenia karnego po myśli artykułu niniejszego może władza administracyjna zarządzić na koszt i ryzyko właściciela wytrzebienie buhaja nieodpowiedniego do celów hodowlanych.

Art. 9.

Do orzeczenia o czynach karalnych, przewidzianych w niniejszej ustawie powołane są władze administracyjne I instancji.

Art. 10.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych władny jest po zasięgnięciu opinji właściwej izby rolniczej, lub w braku izby rolniczej, społecznych organizacyj rolniczych, wymienionych w art. 1 ust. 2, tudzież po zasięgnięciu opinji właściwego samorządu terytorjalnego rozciągnąć w drodze rozporządzenia, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw, stosowanie postanowień niniejszej ustawy na pewnych obszarach do owiec i trzody chlewnej.

Powyższe uprawnienie może Minister Rolnictwa i Reform Rolnych przekazać wojewodom, którzy rozporządzenie swe ogłaszać będą w Dzienniku Wojewódzkim.

Art. 11.

Termin wprowadzenia w życie postanowień ustawy na obszarze poszczególnych powiatów lub części powiatów określi rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, a wydane na podstawie wniosku właściwego związku powiatowego samorządu terytorjalnego. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych zasięgnie również opinji właściwej izby rolniczej lub w braku izby rolniczej opinji społecznych organizacyj rolniczych, wymienionych w art. 1 ust. 2 niniejszej ustawy.

Uprawnienie zawarte w niniejszym artykule może Minister Rolnictwa i Reform Rolnych przekazać wojewodom, którzy rozporządzenia swe ogłaszać będą w Dzienniku Wojewódzkim.

Art. 12.

W województwach, w których izby rolnicze nie są zorganizowane lub, w których nie działają społeczne organizacje rolnicze, odpowiadające warunkom, określonym w art. 1 ust. 2, czynności izb rolniczych lub społecznych organizacyj rolniczych, wynikające z niniejszej ustawy, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może przekazać podległym mu organom administracji państwowej i organom właściwych związków samorządu terytorjalnego.

Art. 13.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, a co do art. 8, 9 i 10 w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

Art. 14.

Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Równocześnie tracą moc wszelkie obowiązujące ustawy i przepisy w przedmiotach, unormowanych tą ustawą.

---

z 22 lutego Nr. 11 Rok 1933

Poz. 70. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1933 r. o zmianie granic powiatów pułtuskiego i radzymińskiego w województwie warszawskiem.

Poz. 71. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych [1]).

Poz. 72. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o kasowości i rachunkowości związków komunalnych [2]).

Poz. 73. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 grudnia 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 23 marca 1928 roku o taryfie opłat za badanie zwierząt przywożonych i przewożonych z zagranicy.

Poz. 74. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 9 grudnia 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, w sprawie zmiany w rozporządzeniu z dnia 29 października 1929 r. o dozorze nad wyrobem i obiegiem mąki i wyrobów mącznych.

Na podstawie art. 8 punkt e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) oraz art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 493) zarządza się, co następuje:

§ 1. W paragrafie 4 ustęp 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, o dozorze nad wyrobem i obiegiem mąki i wyrobów mącznych (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 582) po zdaniu pierwszem dodaje się nowe zdanie, treści następującej: „O ile pieczywo jest wypiekane z mąki żytniej, nazwa powinna obejmować, poza rodzajem mąki, również i gatunek użytej do wypieku mąki żytniej (rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 sierpnia 1932 r. o przemiale żyta — Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 695)“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 7 dni po ogłoszeniu.

Poz. 75. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 stycznia 1933 r. w przedmiocie przesunięcia na rok 1933 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Poz. 76. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 lutego 1933 r. o utworzeniu wydziału hipotecznego przy sądzie grodzkim w Bielsku Podlaskim w okręgu Sądu Okręgowego w Białymstoku.

Poz. 77. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 lutego 1933 r. w sprawie wynagrodzenia adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych.

---

z 24 lutego Nr. 12 Rok 1933

Poz. 78. Ustawa z dnia 25 stycznia 1933 r. o obciążeniu nieruchomości państwowej Nr. hip. 1720 w Warszawie służebnością widoku i światła na rzecz sąsiedniej nieruchomości.

Poz. 79. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1933 r. o zakazie używania węgierskich nazw regjonalnych.

Poz. 80. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 30 grudnia 1932 r. w sprawie warunkowego zwolnienia osób, odbywających karę pozbawienia wolności z mocy wyroków wojskowych sądów karnych.

---

[1]) Będzie wydrukowane w numerze specjalnym.
[2]) Będzie wydrukowane w numerze specjalnym.

Poz. 81. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 31 stycznia 1933 r. o przesyłkach pocztowych za pobraniem w obrocie zagranicznym.

Poz. 82. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 lutego 1933 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 9 marca 1928 r. o zezwoleniu Pocztowej Kasie Oszczędności na działalność ubezpieczeniową w dziale ubezpieczeń na życie.

Poz. 83. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 lutego 1933 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej II we Lwowie.

Poz. 84. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 16 lutego 1933 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 21 stycznia 1932 r. w sprawie ustalenia wysokości niektórych morskich opłat portowych.

Poz. 85. Obwieszczenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 28 stycznia 1933 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 roku o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców marynarki wojennej.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 16 lutego Nr. 38 Rok 1933

Poz. 51. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 lutego 1933 r. o nadaniu statutu izbie rolniczej z siedzibą w Kielcach.

z 17 lutego Nr. 39 Rok 1933

Poz. 52. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 lutego 1933 r. o nadaniu statutu izbie rolniczej z siedzibą w Lublinie.

z 18 lutego Nr. 40 Rok 1933

Poz. 53. Obwieszczenie z dnia 8 lutego 1933 r. w sprawie obligacyj 3% premjowej pożyczki Budowlanej, na które padły wygrane w dn. 1 lutego 1933 r.

z 20 lutego Nr. 41 Rok 1933

Poz. 54. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 lutego 1933 r. o nadaniu statutu izbie rolniczej z siedzibą w Łucku.

z 21 lutego Nr. 42 Rok 1933

Poz. 55. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 lutego 1933 r. o nadaniu statutu izbie rolniczej z siedzibą w Wilnie.

z 22 lutego Nr. 43 Rok 1933

Poz. 56. Regulamin komisji przewozów samochodowych.

z 23 lutego Nr. 44 Rok 1933

Poz. 57. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 58. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi i Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 24 lutego Nr. 45 Rok 1933

z 25 lutego Nr. 46 Rok 1933

Poz. 59. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 60. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

z 27 lutego Nr. 47 Rok 1933

Poz. 61. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lutego 1933 r. o zmianie granic obwodów Urzędów Okręgowych w powiecie świętochłowickim, województwie śląskiem.

Poz. 62. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 14 lutego 1933 r. o kolejności obowiązkowego dostarczania samolotów na rzecz wojska w czasie pokoju przez właścicieli prywatnych statków powietrznych.

z 28 lutego Nr. 48 Rok 1933

Poz. 63. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 21 lutego 1933 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 64. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 lutego 1933 r. w sprawie czasowego przymusowego zajęcia gruntów na potrzeby wojskowe.

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

37.

Okólnik Nr. 14

z dnia 20 lutego 1933 r.

(GL. 47/5/33) w sprawie techniki legislacyjnej.

P. P.

Szefowi Gabinetu Ministra, Dyrektorom Departamentów, Szefom Biur, Naczelnikom Wydziałów

udzielam do wiadomości celem ścisłego stosowania się do wskazówek zawartych w piśmie Pana Prezesa Rady Ministrów.

PRZEZES RADY MINISTRÓW
L. dz. 55-13/1.
Warszawa,
dnia 30 stycznia 1933 r.

Okólnik Nr. 2.

Do

Pana Ministra Spraw Wewnętrznych w Warszawie.

Kierowany względami wynikającemi z polityki legislacyjnej zwracałem się w ostatnim czasie niejednokrotnie na posiedzeniach Rady Ministrów z apelem do P. P. Ministrów, aby w konstrukcji opracowywanych projektów ustaw stosowali zasadę ramowości.

Wychodzę z założenia, że projekty ustaw, jako podstawowych elementów porządku prawnego w Państwie, powinny zawierać całokształt norm regulujących zasadniczo pewną kategorję stosunków i w tym względzie nie mogą mieć luk i niedomówień, że natomiast niewłaściwem jest nadawanie projektom charakteru elaboratów, w których prócz norm o znaczeniu istotnem zamieszczone są postanowienia szczegółowe o typie niejako wykonawczym, mające cechy przepisów rozprowadzających normy podstawowe.

Te postanowienia szczegółowe, drobiazgowe, nieraz kazuistyczne, zaciemniają, a czasem nawet zniekształcają idee przewodnie ustawy; z przedmiotu jaki regulują, wynika, że wymagają częstej zmiany i nie ulega wątpliwości, że nie doszłoby do konieczności ustawicznego nowelizowania ustaw, gdyby nie inkorporowano do nich przepisów, które nadają się raczej jako materjał do rozporządzeń wykonawczych, instrukcyj i t. d.

Dlatego też — z zastrzeżeniem koniecznych wyjątków, np. uzasadnionych w odniesieniu do projektów ujmujących niektóre materje z zakresu prawa sądowego — uważam za potrzebne ustalić, że zasada ramowości powinna stanowić jedną z linij wytycznych w pracach legislacyjnych Rządu.

Krytyczne moje uwagi budzi również szeroko stosowany system zamieszczania w projektach ustaw postanowień o t. zw. porozumieniach między ministrami. Przepisy te zawarte są zwykle w t. zw. klauzulach wykonawczych lub w normach wyraźnie delegujących do wydania rozporządzeń wykonawczych i zmierzają do ustawowego zapewnienia poszczególnym ministrom wpływu na wykonywanie danego przepisu, czy też całej ustawy przez innego ministra, który w pierwszym rzędzie wymieniony jest w takiej klauzuli lub normie.

Postanowienia te są często wyrazem nadmiernej tendencji ministerstw do rozszerzania ich zakresu działania, utrudniają rozgraniczenie kompetencyj, noszą nieraz cechy przypadkowości, a zwykle powodują konieczność długiego uzgadniania czynności między ministrami, przez co stają się przeszkodą w sprawnem działaniu władz państwowych.

Jest oczywistem, że niejednokrotnie sfera zainteresowania ministra w danym projekcie ustawy jest z uwagi na ogólny jego zakres działania oraz treść projektu tak poważna, iż przepis o porozumieniu tłumaczy się sam przez się i zamieszczenie go będzie uzasadnione. Natomiast w innych przypadkach należałoby zaniechać zamieszczania w projektach takich przepisów, a zainteresowania resortowe, powinny znaleźć ujście w ogólnej zasadzie kollaboracji poszczególnych działów zarządu państwowego.

Proszę P. P. Ministrów, by realizacji powyższych zasad w opracowywanych projektach ustaw poświęcili osobistą uwagę i wydali ministerstwom odpowiednie pouczenia i wskazówki.

(—) **A. Prystor,**

Prezes Rady Ministrów.

38.

Okólnik Nr. 15

z dnia 21 lutego 1933 r.

(AA. 5. a. 4) o zwolnieniu amatorskich zawodów sportowych i regat, od opłat na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ustawa z dn. 28 stycznia 1932 r. o opłatach od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na

rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 111) zawiera w art. 2 **zwolnienie amatorskich zawodów sportowych** od wymienionych opłat.

Pomimo tego zdarzają się wypadki, że niektóre gminy pobierają powyższe opłaty od takich zawodów sportowych, których charakter amatorski nie może ulegać wątpliwości. Tak np. w jednem z miast pobrano opłatę na rzecz P. C. K. od urządzonych tamże regat wioślarskich, uzasadniając powziętą w tym względzie decyzję tą okolicznością, że regaty wioślarskie należy uważać za wyścigi, a wyścigi w myśl art. 1 ust. 1 cytowanej ustawy podlegają opłacie na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża.

Stanowisko powyższe nie może być uznane za słuszne, gdy przy powzięciu omawianej decyzji nie wzięto pod uwagę okoliczności następujących.

Decydujące znaczenie dla zwolnienia zawodów sportowych od opłaty na rzecz P. C. K. posiada stwierdzenie ich niewątpliwego charakteru amatorskiego (art. 2 ust. 1 ustawy). Okoliczność, że urządzane amatorskie zawody sportowe mają charakter wyścigów, dopiero wówczas pociąga za sobą w myśl art. 1 ust. 1 ustawy obowiązek uiszczania opłat na rzecz P. C. K., **gdy wspomniane zawody połączone będą z grą lub zakładami** (totalizator). Jak dotąd, tylko wyścigi konne urządzane są w ten sposób i wobec tego obowiązane są do uiszczania omawianej opłaty. Oczywiście, gdyby jakiekolwiek inne amatorskie wyścigi, np. piesze, kolarskie, wioślarskie, automobilowe i t. p., urządzone zostały w połączeniu z totalizatorem, tem samem podpadłyby one pod postanowienie art. 1 ust. 1 ustawy i musiałyby być obciążone opłatą na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o podanie powyższego wyjaśnienia do wiadomości i zastosowania organom powołanym do wymierzania i poboru omawianych opłat, tudzież właściwym władzom nadzorczym.

39.

Okólnik Nr. 16

z dnia 22 lutego 1933 r.

(Wojsk. C. 5/3/1) w sprawie zwolnienia od stawiennictwa na kom. pob. szeregowców podofic., którzy wstąpili do W. P. w 1919/20 r.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych rozciąga niniejszem postanowienia okólnika Nr. 108 z dn. 22 czerwca 1931 r. Nr. Wojsk. 615/3, dotyczącego zwolnienia od stawiennictwa przed kom. pob. ochotników-inwalidów wojennych — także na szeregowców i podoficerów roczników starszych, którzy wstąpili do wojska polskiego w 1919/20 r., bez uprzedniego poddania ich przeglądowi przez komisje przeglądowe. Dotyczy to tych szeregowców i podofic., którzy następnie—w drodze postępowania rewizyjnego — zostali zwolnieni z szeregów z kat. zdrowia C_1, C_2, D. (obecnie C, D, E), bez ustalenia związku przyczynowego ze służbą wojskową (inwalidztwo).

40.

Okólnik Nr. 17

z dnia 27 lutego 1933 r.

(AP. 131/1) w sprawie opłat za paszporty zbiorowe.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z zapytaniem jednego z Panów Wojewodów jakie opłaty należy pobierać za paszporty zbiorowe, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Rozporządzenie Min. Skarbu w porozumieniu w Min. Spraw Wewnętrznych z 7 maja 1932 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. 38, poz. 397) ustala stawki opłat **za zezwolenie na wyjazd zagranicę,** jak to wynika z § 1 lit. a) zdanie końcowe tegoż rozporządzenia. Z rozporządzenia tego wynika też, że każda osoba wyjeżdżająca zagranicę na podstawie paszportu — winna uiścić jedną z przewidzianych opłat, jeżeli nie zostanie od tych opłat zupełnie zwolniona. Bowiem nie sam fakt posiadania książeczki paszportowej, daje prawo wyjazdu, lecz zezwolenie na wyjazd — które jest aktem prawnym podlegającym opłacie — zaś książeczka paszportowa względnie inny dokument (paszport zbiorowy), opiewający na jedną lub więcej osób jest tylko zewnętrznym wyrazem danego uprawnienia.

W związku z powyższem za paszport zbiorowy winny być pobrane opłaty indywidualnie od każdej wpisanej do paszportu zbiorowego osoby według stawek przewidzianych w powołanem wyżej rozporządzeniu. Z reguły będą to opłaty ulgowe — jeżeli w poszczególnych wypadkach dane grupy osób wyjeżdżających nie otrzymają prawa do paszportu bezpłatnego. Jasnem jest, że od każdej osoby wpisanej na paszporcie zbiorowym nie będą pobierane z reguły opłaty normalne gdyż w tym wypadku strony wolałyby otrzymywać jedynie paszporty indywidualne.

Poza tem za blankiety paszportów zbiorowych winna być pobierana opłata w wysokości 10 groszy tytułem zwrotu kosztów.

41.

Okólnik Nr. 18

z dnia 28 lutego 1933 r.

(SS. 113/11/1) o przetrzymywaniu przez gminy składek ogniowych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem pomorskiego, poznańskiego i śląskiego).

Zarządzenie moje z dnia 23 listopada 1931 r. Nr. SG. 520/14 w sprawie nieprzetrzymywania przez związki komunalne składek za przymusowe ubezpieczenie budowli od ognia nie jest należycie wykonywane. Jak wynika z doniesień Powiatowego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, potwierdzonych częściowo sprawozdaniami niektórych p. p. Wojewodów, w całym szeregu wypadków stwierdzono przetrzymywanie przez gminy składek ogniowych już po dn. 1 października 1931 r. i wbrew powołanemu zarządzeniu, nie wszyscy p. p. starostowie wyciągnęli w stosunku do naczelników gmin konsekwencje dyscyplinarne względnie karno-sądowe.

Ponieważ podobny stan rzeczy narusza interes publiczny. w szczególności uniemożliwia Pow. Zakł. Ubezp. Wzaj. wykonanie ustawowych obowiązków — wypłaty ubezpieczonym odszkodowań, z drugiej zaś strony przetrzymywanie sum obcych przez związki komunalne podrywa autorytet i powagę tychże związków, zaś tolerowanie przez władze nadzorcze takiego postępowania jest wręcz niedopuszczalne — przeto polecam:

1) w każdym wypadku przetrzymania przez związek komunalny składki ogniowej pociągać do odpowiedzialności dyscyplinarnej winnych przetrzymania;

2) w wypadku zużycia składki ogniowej na własne cele związku komunalnego, pociągać winnych do odpowiedzialności karno-sądowej, niezależnie od odpowiedzialności dsycyplinarnej;

3) o każdym wypadku niezastosowania się przez odnośną władzę nadzorczą do zarządzeń, wymienionych pod 1) i 2) ,składać sprawozdanie Min. Spraw Wewnętrznych.

Zarządzenia, zawarte w pkt. 1), 2) i 3) dotyczą wypadków, powstałych po dniu 1.I.1933 r.

Spłata kwot, przetrzymanych przez związki komunalne, a pochodzących ze składek ogniowych, ściągniętych przez dniem 1.I.33 r. winna być dokonana zgodnie z układami poszczególnych związków komunalnych z P. Z. U. W.

W wypadkach niewykonywania warunków układu przez związek komunalny odnośna władza nadzorcza winna przeprowadzić dochodzenia i do winnych zastosować zarządzenia, zawarte w punktach 1 — 3 niniejszego pisma.

Powyższe należy podać do wiadomości wszystkim zainteresowanym związkom komunalnym (pow. zw. kom., gminom miejskim i wiejskim).

VII.
Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

42.

Pismo Nr. AP. 38/29.

z dnia 16 lutego 1933 r.

w sprawie bezpłatnych pozwoleń na broń.

P. P. Wojewodom oraz Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy.

do wiadomości z prośbą o wydanie analogicznych zarządzeń.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. AP. 38/29.
Warszawa, dn. 16 lutego 1933 r.
Bezpłatne pozwolenia na broń.

Do

Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

Nowe prawo o broni, amunicji i materjałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807), które weszło w życie z dniem 1 stycznia b. r. przewiduje w art. 22 ust. 6 zwolnienie od wszelkich opłat m. in. pozwoleń na broń, wydawanych urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym oraz osobom wymienionym w art. 19 ust. 3 tego prawa (żołnierzom w służbie czynnej, w stanie nieczynnym i w stanie spoczynku oraz oficerom kontraktowym i oficerom czasu wojny) na podstawie zaświadczeń ich władzy przełożonej, stwierdzających, że broń ta jest im potrzebna dla obrony osobistej lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych.

W krótkim czasie po ogłoszeniu tego prawa, a nawet jeszcze przed jego wejściem w życie, do powiatowych władz administracji ogólnej zaczęły napływać liczne podania o wydanie bezpłatnych pozwoleń na broń, zaopatrzone w przewidziane w art. 22 ust. 6 zaświadczenia władzy przełożonej petenta (w jednem ze starostw do dnia 1 stycznia zanotowano kilkadziesiąt takich podań).

Przy rozpatrywaniu wspomnianych podań okazało się jednak, że w większości wypadków władze przełożone, wymienionych na wstępie osób, wydawały im omawiane zaświadczenia bez należytego wniknięcia w intencję i wolę ustawodawcy, zawartą w powołanym przepisie.

Brak tej wnikliwości stwierdzono głównie w przypadkach zaświadczania potrzeby posiadania broni dla obrony osobistej.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że użyte w art. 22 ust. 6 prawa o broni, pojęcia „obrony osobistej" i „związku z wykonywaniem obowiązków służbowych" powinny być interpretowane zgodnie w myślą całego przepisu.

Związek z wykonywaniem obowiązków służbowych zachodzi wtedy, gdy z uwagi na spełniane przez urzędników lub funkcjonarjuszów państwowych obowiązki służbowe pożądane jest, by obok ochrony, którą mieniu państwowemu daje samo Państwo, w obronie tego dobra mogli współdziałać także odnośni urzędnicy i funkcjonarjusze państwowi, względnie, gdy ze względu na charakter służby dany urzędnik lub funkcjonarjusz państwowy obowiązany jest do posiadania określonego rodzaju broni, a obowiązek ten wynika nie z przepisu prawnego, lecz np. z zarządzenia władz przełożonych, instrukcji służbowej i t. p. W tym ostatnim wypadku omawiany przepis stanowi uzupełnienie postanowienia art. 21 ust. 1 punkt. b).

Odmienną myśl ma użycie pojęcia „obrony osobistej". Przypadki takiej obrony zachodzą wówczas, gdy urzędnik lub funkcjonarjusz ze względu na spełniane czynności może być narażony na bezprawne napaści i z tego tytułu wskazane jest danie mu możności obrony osobistej przeciw ewentualnym napastnikom.

Jak wynika ze złożonych dotychczas podań, omawiane zaświadczenia wydano także wielu osobom, które w latach poprzedzających miały broń w charakterze czysto prywatnym, nigdy zaświadczenia swej władzy przełożonej nie przedstawiały i na żadne niebezpieczeństwo ze względu na wykonywanie swoich obowiązków służbowych nie były i nie są narażone.

Ponieważ praktyka taka powoduje kilkakrotne zwiększenie się liczby podań i wskutek tego, stosunkowo duży ubytek w dochodach Skarbu Państwa z opłat od pozwoleń na broń — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o udzielenie stosownych pouczeń urzędom podległym.

Uprasza się o traktowanie sprawy jako pilnej.

43.

Pismo Nr. GB. 31/16/4.

z dnia 22 lutego 1933 r.

o zarachowywaniu grzywien, wymierzanych przez władze administracji ogólnej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na zapytanie niektórych Panów Wojewodów, czy — z chwilą utworzenia w budżecie dochodów Min. Spraw Wewnętrznych nowej pozycji budżetowej **„grzywny"** (Dział 2 § 19) — mogą być takie grzywny, które należy zarachowywać na § 18 „kary administracyjne" w Dziale 2 budżetu Min. Spraw Wewnętrznych, względnie na właściwe paragrafy budżetu dochodów innych Ministerstw, Ministerstwo wyjaśnia co następuje:

Wszystkie grzywny, o których mowa w ustępie trzecim okólnika Ministerstwa Nr. 7 z 1933 r. należy zarachowywać na nowoutworzony § 19 w dziale 2 budżetu dochodów M-stwa Spraw Wewnętrznych. Grzywny te nie mogą być obecnie zarachowywane na żadne inne pozycje budżetu dochodów bądź M-stwa Spraw Wewnętrznych, bądź też innych Ministerstw. W księdze dochodów działu 2-go budżetu M-stwa Spraw Wewnętrznych należy zamknąć konto § 18 „kary administracyjne", zakładając jednocześnie konto § 19 „grzywny".

Na wspomniany § 19 nie mogą być zarachowywane jedynie grzywny, o których mowa w czwartym ustępie okólnika Ministerstwa Nr. 7 z 1933 roku.

44.

Pismo Nr. Wojsk. A. 1/4.

z dnia 25 lutego 1933 r.

w sprawie pomijania zapisywania do list poborowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Po ukończeniu spisów, a następnie list poborowych na terenie m. st. Warszawy okazało się że pozostała pewna (znaczna) ilość osób nie wpisanych nigdzie do list poborowych mimo, że posiadają one zaświadczenia urzędów gminnych lub magistratów o wniesieniu ich do rejestrów 18-letnich, czy też do spisów poborowych.

Jest to niedopuszczalny błąd pochodzący stąd, że urzędy gminne lub też powiatowe władze administracji ogólnej nie stosują się do przepisów §§ 85, 88, 107, 119 i 120 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powsz. obow. wojskowym i bądź nie wnoszą do spisu osób, figurujących w ich rejestrze 18-letnich, które z jakichkolwiek przyczyn nie dokonały w terminie ustawowym zgłoszeń przewidzianych w art. 25 ustawy o powsz. obow. wojskowym, bądź też bezzasadnie

nie wpisują do list poborowych osób umieszczonych w spisach poborowych.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o zwrócenie uwagi na te błędy w przygotowaniu ewidencji poborowych.

45.

Pismo Nr. Wojsk. B. 8/4/2

z dnia 27 lutego 1933 r.

o Państwowej Szkole Handlowej w Stanisławowie.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że uczniom 4-ej (ostatniej) klasy Państwowej Szkoły Handlowej w Stanisławowie przysługuje prawo do odroczenia czynnej służby wojskowej z art. 61 p. 1) ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

VIII.
Nowe książki i czasopisma.

B. Interesujące administrację Spraw Wewnętrznych.

46.

Mieczysław B. Lepecki „Podróż do Egiptu". Wrażenia z podróży, odbytej w roku 1932 z Marszałkiem Piłsudskim.

Nakładem Głównej Księgarni Wojskowej ukazała się książka kpt. Mieczysława B. Lepeckiego p. t. „Podróż do Egiptu", zawierająca opis wrażeń z podróży, odbytej w r. 1932 z Marszałkiem Piłsudskim.

Autor barwnie kreśli obraz Egiptu i innych krajów, zwiedzanych w czasie podróży, podając czytelnikowi dużą sumę wrażeń i refleksyj, jakie u podróżnika wywołuje zupełnie odmienne życie obyczaje i krajobraz Wschodu.

Z wrażeń tych należy przedewszystkiem podkreślić wielkie zainteresowanie Polską i uznanie dla jej przedstawicieli ze strony miejscowej ludności i czynników oficjalnych.

Książkę uzupełnia kilkadziesiąt ciekawych zdjęć fotograficznych, wykonanych w czasie podróży.

47.

„Podręcznik Polityki Agrarnej" prof. Zdzisław Ludkiewicz.

Nakładem Komitetu Wydawniczego Podręczników Akademickich przy Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego ukazała się praca prof. Zdzisława Ludkiewicza p. t. „Podręcznik Polityki Agrarnej".

Książka ta ujmuje w sposób naukowy całokształt zagadnień polityki agrarnej i z tego względu ma szczególne znaczenie dla referatów rolnych powiatowych związków komunalnych, jak również dla instytucyj i urzędów, mających styczność ze sprawami ustroju i gospodarstwa rolnego. Pracę uzupełnia podany w tekście obfity materjał bibliograficzny.

Dzieło Prof. Ludkiewicza winno zainteresować władze administracji rządowej i samorządowej. Skład Główny w Kasie im. Mianowskiego — Warszawa — Pałac Staszyca.

Drukarnia Policyjna. Warszawa, Trębacka 11.